

DE BIJBEL.

Wij zijn op reis in vreemde landen,
Nooit eér door onzen voet betreden,
Naar 't heilig oord, aan betere stranden,
Tot God onz' aller Vader heen.

Maar hoe het rechte spoor gekozen?
Om tot die woning heen te gaan?
Wij zoeken, staren rond en pozen,
Wie wijst het ware pad ons aan?

Er zijn zoovle schoone wegen,
Slechts één daarvan is 't rechte pad,
Het spoor, door Jezus bloed verkregen
Naar 't hemelhuis, de vaderstad.

Doch God laat ons alleen niet trekken,
Hij gaf een gids, een toeverlaat,
Een vriend, die kracht en moed kan wekken
Op 't pad dat naar den hemel gaat;

En als wij naar dien reisgids luistren,
Dan vinden wij de rechte baan,
En komen vrij van slavenkluisstren
Aan 't huis van onzen Vader aan.

O, laat ons naar dat rigtsnoer wandlen,
God biedt ons door zijn Woord de hand,
En vormt in denken, spreken, handlen,
Tot burgers ons van 't vaderland.

O, vraag hem toch, bij iedere schrede,
Bij roos en doornen om zijn raad;
Hij helpt, wat steilte uw voet betrede,
Als gij met hem door 't leven gaat.

Voelt gij u eenzaam en verlaten,
Vraag dan den steun, dien hij u biedt;
Geen wereldglans kan droeven baten,
Maar God verlaat de zijnen niet.

Valt zwaar u 's levens last te dragen,
Vraag hem, die u nooit wachten doet,
Wiens oog het muschje ggeslagen,
Wiens hand het bloempje heeft behoed.

Zijt gij gestruikeld of gevallen,
Vraag hem, die steeds een antwoord heeft,
Uw Vader, die in Christus allen,
Om niet de zwaarste schuld vergeeft.

En schenkt uw pad u schoone bloemen,
O, neem ook dan dien gids ter hand,
En leer de rijkere vreugde roemen,
Uw deel in 't eeuwig vaderland.

Ja, doet een open graf u weenen,
Versta het woord daar dat hij zegt:
Uw vriend ging tot zijn Koning henen,
En heeft slechts 't reiskleed afgelegd.

Wil met dien gids zóó voorwaarts trekken,
En eens verlost van zonde en schijn,
Zal Jezus' stem u heerlijk wekken,
Zalt gij met Hem voor eeuwig zijn.

ANNA.

VOOR DEN ONDERWIJZER.

APRIL. — TWEEDE WEEK.

Opstanding van Jezus. Matth. 28:1—15;
Mark. 16:1—11; Luk. 24:1—12.

Vs. 1. Weder zijn het de vrouwen, die het eerst grafwaarts gaan. Bij Jezus' sterven, — bij zijne afnemng van het kruis, — bij zijne begrafenis en aan den morgen des derden dags staan de vrouwen op de eerste plaats, de plaats van trouw en eere. Wel mogten zij het. Wat geen wetgever had kunnen tot stand brengen, van de Geest des Heeren bewerken: eerbied voor de zwakkere vrouw, handhaving harer regten als vrucht des geloofs. Ook gevoelde het de vrouw, dat de Koning der eere zijne vliegelen gesdgd zou uitbreiden over haar, en in het heilig bewustzijn van eenen nieuwen levenstoestand hadden zij den moed Hem te belijden met eene trouw, die den moed der discipelen beschaamde. Een en ander was eene profetie van het deel, dat de vrouw in het koninkrijk Gods wachtte. In de kerk, in de gemeente gebonden door wet of wijsgeerig geloofsformulier, is de vrouw als in de maatschappij schier eene onmondige. En te regt. Waar mannen nauwelijks den hartstogt der heerschzucht eenigzins weten in te perken, en het twistvuur van wetenschap en gezag rusteloos branden, voegt de vrouw niet. Niet in het gestoelte der heerschers maar in de gemeente, in den heiligen kring der wedergeborenen, waar ieder alleen ijvert om apderen te dienen, naar 's Heeren voorbeeld de een den ander de voeten wasschende, in de sfeer der dienende liefde is hare plaats. Daar ook is eigenlijk het koninkrijk Gods, één Heer en Meester en allen onder Hem elkander gelijk. Dáár is niet alleen geen Griek of Jood, maar ook geen man of vrouw, maar zijn allen één in Christus, en is Christus alles en in allen. In de kerkgeschiedenis, die als de wereldgeschiedenis eene geschiedenis is van strijd, haat en vervolging, verliest zich het beeld der vrouw te midden van de mannen des gewelds; maar in de geschiedenis der gemeente, in zooverre die ons bewaard en niet door de kerkgeschiedenis verdronken en verstikt werd, zien wij hetzelfde als in Jezus' leven, als bij de ontwikkeling der gemeente, als in het getuigenis van Paulus, Petrus en Johannes, de vrouw voorsaan in heilige trouw en moed en liefde. Waar als Petrus in Gethsémané mannen het zwaard dragen en gaarne gebruiken, daar dragen vrouwen speerrijen en vervullen het huis des levenden Gods met nardusger in gehoorzaame, zichzelf vergetende, dienende liefde.

Vs. 2. Waar mannen als Johannes en Petrus niets zien dan een ledig graf, daar aanschouwen de vrouwen engelen en vernemen het woord des hemels. Zoo is de geloofvroude voor eenige wijze vatbaar voor het woord en de vertroosting des hemels. Waar de man bij het licht der wetenschap in een ledig graf rondzoeft, daar heeft de vrouw slechts aan te nemen, wat op goddelijke wijze Gods genade haar aanbiedt. Johannes geloofde in het ledig graf zijns Heeren, en zoo leeren wij, dat er meer dan één weg is, die tot hetzelfde doel leidt, maar al de vrouwen zien engelen, en alles wordt haar door het geloof nabijgebragt.

De vrouwen ontmoeten engelen, maar omdat zij naar 's Heeren graf met speerrijen waren uitgegaan. Als liefde ons trekt en leidt, moge onze blik beperkt zijn als die der vrouwen, welke van Jezus' opstanding niet wisten, maar omdat ons hart regt is, zal de Heer ons doen vinden. Op het hart komt het meest, komt het overal en altijd aan. Wij zijn geneigd ons verstand voorop te stellen, om Christenen met wijze hoofden en welsprekende monden te zijn, maar God ziet op het hart en geeft den nederigen gelijk deze vrouwen genade. Bij kerkberoering moet het dan ook voor bekommerden een verblijvende troost zijn, dat Gods kracht niet door geweldigen, maar in zwakheid volbragt wordt; en dat op ieder gebied, hetzij wereld hetzij kerk, de schapen tusschen de grijpende wolven veilig en als des Heeren eigendom het heiliger zijner kracht zijn. Bedenke dat de zondagschool-onderwijzer wel, opdat het den regten invloed hebbe op zijn onderwijs en zijne waardering der Zondagschool. Wat is de Zondagschool bij vele weidsche inrigtingen der kerk? Hare nederigheid is hare sterkte; nauwelijks geteld, als in een hoekske eene dienstmaagd gelijk werkzaam, zal zij op het lot der gemeente een beslissenden invloed hebben, als zij maar nardus en speerrijen en geen stinkend en walmend twistvuur draagt.

Vs. 6. Hij is opgestaan. Een doode zochten de vrouwen, aan het overschot des Heeren wilden zij hulde bewijzen, en zij zullen een verrezen Zaligmaker mogen aanbieden. Hoe noodig dat zulk eene mare haar vooruit werd aangezegd. De blijdschap zou haar zonder dit van schrik hebben doen bezwijken. Ook is de Heer aan geen der zijnen verschenen zonder dat eene voorbereiding die verschijning voorafging. Nieuw bewijs in welk eene mate de Heer de zijnen heeft liefgehad tot den einde. Op alles is Hij bedacht geweest. En gisteren, heden en tot in eeuwigheid is Hij dezelfde. Verschijnt Hij ons niet meer op die wijze gelijk zijnen eersten discipelen gedurende de 40 dagen, alles wat tot onze opvoeding voor hooger leven noodig is, leidt en regelt Hij met dezelfde teederheid. Wanneer wij eenige ervaring des eeuwigen levens hebben, dan zien wij in honderde grotere en kleinere omstandig-

heden de hand onzes Heeren, en waar wij zijne hand zagen, daar werd ons ook zijn hart en zijne ons met meer dan moederlijke teederheid beschuttende liefde ontdekt. Hoe zalig, te weten in wien men geloof.

Vs. 7. Dit zalig gevoel van geloofservaring maakte het voor de vrouwen tot blijden pligt om de jongeren te mogen boodschappen: «de Heer is opgestaan!» Van die hoogste waarheid werden vrouwen de eerste verkondigsters, vrouwen de overbrengsters dezer blijmare aan Apostelen. Op deze feiten in het opstandingsverhaal kan niet genoeg gewigt worden gelegd, en om de vrouw zelve hare hooge roeping in het koninkrijk Gods te doen verstaan, en om in eene maatschappij, die zoo willic het oude heidensehe blijft volgen en huldigen, aan Christenen althans te doen verstaan, wat in den weg des Heeren de vrouw als werk is toegedacht.

Vs. 8. Haastelijc en met groote blijdschap. In die woorden ligt het kenmerkende, in welk een geest en op wat wijze ieder, die den Heer als getugede dienen wil, zich Hem dienstbaar moet betooven. De loonknecht dezer wereld werke als slaaf, langzaam, traag, zuchtend en hijnend naar den avond; de vrije koning en priester in het geestelijk Godrijk doe het groote en het kleine, het zware en het ligte, doe al wat hem te doen wordt gegeven vurig van geest, volhardend in trouw, met opgerigten hoofde blijde. Er is eene ligitinnige vrolijkheid des vleesches en ook eene ogeruimheid uit den geest, die vertrouwen uitsprekt, geloof belijdt, liefde bewijst; om die blijdschap zij ons gebed, opdat wij de vrouwen op den dag der opstanding steeds meer gelijken.

Vs. 11—15. De engelenverschijning leert ons, hoe de Heer ook zwakgelovigen tot vertrooster is. Dit deel des verhaals maakt aanschouwelijk, hoe de Heer zijne schijnheilige vijanden, die bij voorgewenden ijver voor de godsdienst de godsdienst dooden, weet te verschrikken. Hoe hadden zich de overpriesters in hunne overwinning verheugd! De laatst verloope weck van plotselinge, ongedachte zegepraal was de gelukkigste huus levens geweest. Met een droom van zelfbehagend genot zouden zij met den eersten dag dezer weck een nieuw tijdperk aanvangen. . . . en daar storten de wachters, doodbleek, van schrik nauwelijks in staat te spreken, binnen en deelen eigen schrik aan hunne lasthebbers mee. God laat zich niet bespotten, zoo wat een mensch zaait, dat zal hij maaien.

Schijnheilige goddeloosheid kan verschrikken, maar niet tot bekeering overwonnen worden. «Galileë, gij hebt gezegevierd!» mochten mede deze overpriesters van wanhoop uitroepen; maar den schijn van overwonnen te zijn, zouden zij weten te bannen. De staatkunde dezer wereld is nooit uitgeput in leugens. Op waarschijnlijkheid wordt niet gelet, alleen de onbeschaamde gezocht, om een eigen uitgedacht verhaal met ijzeren hardnekkigheid vol te houden. De boosheid betoont niet zelden eene doorzettende en volharding, eener betere zaak en beginsel waardig. Ook leeft der leugenaars lengen onveranderd tot op dezen dag. De leugen der overpriesters overschreeuwde de waarheid, maar hadden zij daarmede ook de stem van hun geweten overschreeuwd? Wij gelooven 't niet. Vreeslijk is het pad van gewetensangst, het altijd vooruitzien van dreigende omkeeringen tot straf des kwaads. Leugenaars als Kajafas mogen het priester- en raadskleed blijven dragen, maar het dekt eene hel van innerlijke smart. Moge Christus ons kleed zijn, Hij die de waarheid is, en wij zóó staan in de waarheid, dat Christus in al ons leven verheerlijkt worde.

C. S. A. v. S.

Jezus Christus is als de regtvaardige de verzoening onzer zonden, want Hij is zoo vóór allen gestorven, dat onze oude mensch in Hem is gekruisigd en gedood. Wie in zijne opstanding der wedergeboorte deelachtig niet meer zichzelf maar Christus leeft, is in Hem een nieuw schepsel; het OUDE, de wet en haar vloek, de zonde en haar oordeel, AL het OUDE is geheel voorbijgegaan, ziet, het is in Hem ALLES NIEUW geworden. Tusschen onzen ouden en nieuwen mensch bestaat in Hem eene scheiding als tusschen dood en leven, als tusschen hel en hemel; en als wij alzoo niet meer onszelven leven maar Hij in ons, is in zijne gerechtigheid der gerechtigheid Gods genoeg gedaan en hebben wij in Hem de verlossing door zijn bloed.

Wel mogen wij dat een woord van verzoening, eene blijde boodschap voor zondaars heeten, want waar deze heilmare van harte als waarheid erkend en aangenomen wordt, daar blijft niet éne hinderpaal meer, die zou kunnen beletten, dat God ons niet in genade als zijne kinderen zou aannemen.